

PARAULA I VIDA

Importància de la festa del diumenge

Cada any iniciem l'any litúrgic amb el temps d'Advent, que ens prepara per a l'adveniment de Crist en la celebració del Nadal. El Concili Vaticà II diu que «la santa mare Església considera que és un deure per a ella celebrar l'obra de salvació del seu Espòs diví amb un record sagrat, en dies determinats a través de l'any».

El *Catecisme de l'Església catòlica* destaca la centralitat del misteri de Crist com a realitat bàsica de tota celebració litúrgica. Aquesta centralitat del Crist la viu la comunitat cristiana sobretot el diumenge, anomenat amb tota raó *el dia del Senyor*, i en la celebració de l'eucaristia dominical. La festa del diumenge és un punt irrenunciable per a l'Església.

«L'Església —es diu en el *Catecisme*—, seguint una tradició apostòlica que té l'origen en el mateix dia de la Resurrecció del Crist, celebra el misteri pasqual cada vuit dies. El diumenge és el dia per excel·lència de la celebració litúrgica, en què els fidels s'apleguen perquè, escoltant la Paraula de Déu i participant en l'eucaristia, es recordin de la Passió, la Resurrecció i la Glòria del Senyor Jesús i en donin gràcies a Déu.»

És molt convenient recordar la importància de la festa del diumenge per als cristians. Davant la crisi actual es parla de la necessitat de garantir la competitivitat i reactivar la productivitat. I una de les possibles mesures que corren és la de reformar les disposicions sobre el descans dominical, ampliant les normes per treballar, per exemple en el comerç. En aquest sentit, una vegada més cal dir que existeix el perill d'erosionar encara més la institució del diumenge i que potser hi ha altres mesures més adients per superar la crisi actual.

És raonable que necessitats familiars o exigències d'utilitat pública —pensem en els serveis públics imprescindibles— poden eximir legítimament del repòs dominical. Però han de ser casos excepcionals i, fins i tot en aquests casos, és molt necessari que sigui garantit el dret al descans en un altre dia de la setmana.

La incidència negativa de la manca del repòs dominical, especialment sobre la família, aconsella que s'eviti un procés que pugui portar a una total liberalització dels horaris comercials. La raó és que el matrimoni i la família són institucions cabdals per al bé de les persones i de la societat mateixa, i demanen que els esposos i els fills puguin estar junts. És per això que la Constitució espanyola «assegura la protecció social, econòmica i jurídica de la família».

La família necessita unes determinades condicions per formar-se i, sobretot, per establir-se en termes positius. Una d'aquestes condicions és el temps. Els membres de la família necessiten el temps suficient per conèixer i créixer en l'amor i l'ajut mutu. La nostra societat coneix molt bé quina és la importància que té el temps —i especialment el que anomenem *temps lliure*— per construir la relació interpersonal que dóna sentit a la família.

Per aquests motius, sempre és bo no oblidar el gran valor que té per a la institució familiar el descans setmanal. I convé que els cristians siguin conscients d'això i actuïn en conseqüència, segons les possibilitats de cadascú. Com també diu el *Catecisme de l'Església catòlica*, «dintre del respecte a la llibertat religiosa i al bé comú, els cristians tenen el deure de procurar que els diumenges i festes de guardar de l'Església siguin reconeguts com a dies de festa legals».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Els membres de la família necessiten temps suficient per conèixer i créixer en l'amor i l'ajut mutu

Gaudí i la Sagrada Família a Roma

▶ El dia 24 de novembre passat es va presentar, a la Ciutat del Vaticà, l'exposició sobre Gaudí, que es pot visitar fins al 15 de gener de 2012 al Braccio di Carlo Magno, a la plaça de Sant Pere, com es pot veure en la foto que recull el cartell de l'exposició. El cardenal Martínez Sistach i el cardenal Ravasi varen presentar la mostra a la sala de premsa del Vaticà. En la foto, d'esquerra a dreta: Antoni Matabosch, de la fundació Joan Maragall; Cecília Pereira, d'Acció Cultural Espanyola (AC/E); el cardenal Martínez Sistach; Joan Rigol, responsable de l'exposició per part del Patronat de la Sagrada Família; Esteve Camps, president delegat d'aquest Patronat; Daniel Giralt-Miracle, comissari de l'exposició; i Jordi Bonet, arquitecte director de la basílica de la Sagrada Família. A la inauguració, hi assistí el president de la Generalitat, Artur Mas.

GLOSSA

Família, espai d'amor

En l'actual situació de crisi, són freqüents els casos de pares que s'han fet càrrec de tota o part de la hipoteca de l'habitatge d'algun fill, que han acollit la seva família a casa davant un desnonament o que, discretament, els omplen el cistell de queviures de tant en tant i que, davant la necessitat, els acullen sovint a la llar per compartir àpats. ¿Qui no coneix avis que han assumit les despeses escolars, de sabates i de roba dels nets, i que assumeixen la funció de cangurs en temps de vacances escolars dels nens però no per als pares?

Aquests avis, sense retrets i amb bona cara, amb la seva actitud, fan possible que els fills i els nets vagin endavant i, el que és més important, que en l'acolliment familiar se sentin estimats. Perquè és molt important que, en aquestes situacions límit, no es perdi el sentiment de pertinença a la família i, de retop, el de pertinença social.

En les darreres dècades, la institució familiar ha sofert embats de signe divers que han posat a prova la seva identitat, missió i força; ha viscut canvis d'acord amb la transformació

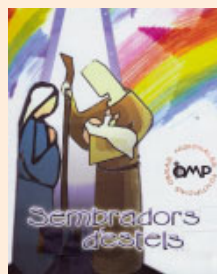
general de la societat; s'ha purificat en les dificultats i així continua viva i vigent com a espai de testimoniatge i aprenentatge, espai d'amor i d'abnegació, espai de coneixement de Déu i d'aproximament a Ell en la pregària.

Des de la certesa de l'amor constant i fidel, la família se sent implicada en la realitat quotidiana i dóna resposta des dels valors necessaris: integritat personal, honestat en l'actuació, sobrietat de vida, laboriositat i constància en el treball, compassió generosa i perdó reiterat si convé... Al cap i a la fi, virtuts evangèliques en la família. Família que és coixí, trampolí, xarxa, consol, mà estesa... Família que practica la caritat, el manament primer de l'amor en aquest moment que, com en tots els de dificultat, és quan es posa a prova i és més necessari. «Som de la mateixa família i no ha d'haver-hi discussions entre tu i jo» (Gn 13,8).

Advent, temps d'esperança, d'obrir camins al Senyor, de fer possible el Regne. Quines actituds adoptem a la nostra família que preparin la vinguda de Jesús?

Enric Puig Jofra, SJ

Campanya de Nadal de la Infància Missionera

Les delegacions de Missions encetem la Campanya de la Infància Missionera i ho fem amb la campanya «Sembradors d'estels».

Així agraïm el suport de les persones que resen i col·laboren amb els missioners. Ho fem en les vigílies del Nadal i consisteix a enganxar un estel tot desitjant un bon Nadal.

El material es pot passar a recollir per les delegacions de Missions.

DIUMENGE III D'ADVENT

► Lectura del profeta Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor.

Aclamo al Senyor ple de goig, la meua ànima celebra el meu Déu, que m'ha mudat amb vestits de victòria, m'ha cobert amb un mantell de felicitat, com el nuvi coronat amb una diadema, com la núvia que s'engalana amb joiells. El Senyor Déu farà germinar el benestar i la glòria davant de tots els pobles com la terra fa créixer la brotada o el jardí fa néixer la sembra.

► Salm responsorial (Lc 1,46-54)

R. *La meua ànima celebra el meu Déu.*

La meua ànima magnifica el Senyor, / el meu esperit celebra Déu que em salva, / perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. / Des d'ara totes les generacions / em diran benaurada. R.

Perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. / El seu nom és sant, / i l'amor que té als qui creuen en ell / s'estén de generació en generació. R.

Omple de béns els pobres, / i els rics se'n tornen sense res. / Ha protegit Israel, el seu servent, / s'ha recordat del seu amor. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,16-24)

Germans, viviu sempre contents, no us canseu mai de pregar, doneu gràcies en tota ocasió. Això és el que Déu vol de vosaltres en Jesucrist. No sufoqueu l'Esperit, no desestimeu els dons de profecia; examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo, guardeu-vos de tota ombra de mal.

Que Déu mateix, el Déu de la pau, us faci del tot sants, i guardi totalment irrepressibles el vostre esperit, la vostra ànima i el vostre cos per quan retorni nostre Senyor Jesucrist. Déu que us crida, és digne de tota confiança; ell ho farà així.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,6-8.19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la llum; venia només a donar-ne testimoni.

Quan els jueus van enviar-li, des de Jerusalem, sacerdots i levites per interrogar-lo, el testimoni de Joan fou aquest. Li preguntaren: «Qui ets tu?» Ell, sense cap reserva, confessà clarament: «Jo no sóc el Messies.» Li preguntaren: «Qui ets, doncs? Elies?» Els diu: «No el sóc.» «Ets el Profeta que esperem?» Respongué: «No.» Li digueren: «Doncs, qui ets? Hem de donar una resposta als qui ens han enviat: què dius de tu mateix?» Digué: «Sóc una veu que crida en el desert: "Aplaneu el camí del Senyor", com diu Isaïes.»

Alguns dels enviats, que eren fariseus, li preguntaren encara: «Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?» Joan els respongué: «Jo batejo només amb aigua, però, tot i que no el coneixeu, ja teniu entre vosaltres el qui ve després de mi; jo no sóc digne ni de deslligar-li la corretja del calçat.»

Això va passar a Bet-Ània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

► Lectura del libro de Isaïes (Is 61,1-2a.10-11)

El Espíritu del Señor está sobre mí, porque el Señor me ha ungido. Me ha enviado para dar la buena noticia a los que sufren, para vender los corazones desgarrados, para proclamar la amnistía a los cautivos y a los prisioneros la libertad, para proclamar el año de gracia del Señor. Desborde de gozo con el Señor, y me alegro con mi Dios: porque me ha vestido un traje de gala y me ha envuelto en un manto de triunfo, como novio que se pone la corona, o novia que se adorna con sus joyas. Como el suelo echa sus brotes, como un jardín hace brotar sus semillas, así el Señor hará brotar la justicia y los himnos ante todos los pueblos.

► Salmo responsorial (Lc 1,46-54)

R. *Me alegro con mi Dios.*

Proclama mi alma la grandeza del Señor, / se alegra mi espíritu en Dios, mi salvador; / porque ha mirado la humillación de su esclava. / Desde ahora me felicitarán todas las generaciones. R.

Porque el Poderoso ha hecho obras grandes por mí: / su nombre es santo, / y su misericordia llega a sus fieles / de generación en generación. R.

A los hambrientos los colma de bienes / y a los ricos los despide vacíos. / Auxilia a Israel, su siervo, / acordándose de la misericordia. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tessalonicenses (1Ts 5,16-24)

Hermanos: Estad siempre alegres. Sed constantes en orar. Dad gracias en toda ocasión: esta es la voluntad de Dios en Cristo Jesús respecto de vosotros. No apaguéis el espíritu, no despreciéis el don de profecía; sino examinadlo todo, quedándoos con lo bueno. Guardaos de toda forma de maldad. Que el mismo Dios de la paz os consagre totalmente, y que

todo vuestro espíritu, alma y cuerpo, sea custodiado sin reproche hasta la venida de nuestro Señor Jesucristo. El que os ha llamado es fiel y cumplirá sus promesas.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,6-8.19-28)

Surgió un hombre enviado por Dios, que se llamaba Juan: este venía como testigo, para dar testimonio de la luz, para que por él todos vinieran a la fe. No era él la luz, sino testigo de la luz.

Y este fue el testimonio de Juan, cuando los judíos enviaron desde Jerusalén sacerdotes y levitas a Juan, a que le preguntaran: «¿Tú quién eres?» Él confesó sin reservas: «Yo no soy el Mesías.» Le preguntaron: «¿Entonces, qué? ¿Eres tú Elías?» Él dijo: «No lo soy.» «¿Eres tú el Profeta?» Respondió: «No.» Y le dijeron: «¿Quién eres? Para que podamos dar una respuesta a los que nos han enviado, ¿qué dices de ti mismo?» Él contestó: «Yo soy la voz que grita en el desierto: "Allanad el camino del Señor", como dijo el profeta Isaías.» Entre los enviados había fariseos y le preguntaron: «Entonces, ¿por qué bautizas, si tú no eres el Mesías, ni Elías, ni el Profeta?» Juan les respondió: «Yo bautizo con agua; en medio de vosotros hay uno que no conocéis, el que viene detrás de mí, y al que no soy digno de desatar la correa de la sandalia.»

Esto pasaba en Betania, en la otra orilla del Jordán, donde estaba Juan bautizando.

Sant Joan Baptista i els fariseus, pintura de Murillo (Museu Fitzwilliam, Cambridge)

COMENTARI

El testimoniatge de Joan Baptista

En l'evangeli d'avui tenim la presentació de Joan Baptista, segons la tradició de Joan. L'escena és molt diferent de la del diumenge passat. Un altre marc geogràfic: Betània, a l'altra banda del Jordà; un altre context personal: uns enviats de Jerusalem vénen a interrogar Joan Baptista; un ambient molt més doctrinal: l'interrogatori sembla oficial (són enviats de Jerusalem).

En aquest context judicial, Joan Baptista no és el precursor de Jesús, sinó que és un testimoni que presta declaració en una acció legal contra Jesús. L'evangeli segons Joan és presentat com un gran judici contra Jesús per part de les autoritats jueves de Jerusalem.

En aquest judici, els personatges de la tradició jueva que apareixen són tots testimonis en favor de Jesús. Un Jesús que va molt més enllà del que havien predit les tradicions messiàniques jueves. Així, Abraham «va veure el dia de Jesús i se'n va alegrar» (Jn 8,56). És la joia messiànica del patriarcat el que s'adueix com a testimoniatge. Per la seva banda, Moisès «va escriure sobre Jesús» (Jn 1,45; 5,46), el seu testimoniatge serà una acusació contra els jueus (Jn 5,45). Finalment, Isaïes testimonia a favor de Jesús perquè «va veure la glòria de Jesús» (Jn 12,41). És tot l'Antic Testament el qui es presenta com a testimoni en favor de Jesús. Joan Baptista n'és la darrera anella.

En una presentació tan agosarada com aquesta, en la qual Jesús és el centre i el nucli de l'Antic Testament, el Baptista no és presentat com el qui prepara el camí de Jesús. Per la senzilla raó que Jesús mateix és el camí: «Jo sóc el camí i la veritat i la vida» (Jn 14,6).

Per això el missatge de l'evangeli segons Joan és que Jesús és, certament, el Messies de les tradicions jueves (Jn 1,41; 4,25). Però ho és d'una forma nova, que va molt més enllà del que havien albirat les profecies de l'Antic Testament que llegim aquests dies: Jesús, el fill de Déu, és el testimoniatge més profund de Joan Baptista (Jn 1,34).

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Nm 24,2-7.15-17a / Sl 24 / Mt 21,23-27 ■ **dimarts**: So 3,1-2.9-13 / Sl 33 / Mt 21,28-32 □ **dimecres**: Is 45,6b-8.18.21b-25 / Sl 84 / Lc 7,18b-23 ■ **dijous**: Is 54,1-10 / Sl 29 / Lc 7,24-30 ■ **divendres** (□ Urgell): Is 56,1-3a.6-8 / Sl 66 / Jn 5,33-36 ■ **dissabte**: Gn 49,2.8-10 / Sl 71 / Mt 1,1-17 ■ **diumenge** vinent, IV d'Advent (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 7,1-5.8b-11.16 / Sl 88 / Rm 16,25-27 / Lc 1,26-38.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

8. I perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen

La cinquena petició del parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses entre els homes i d'ofenses contra Déu. Tota culpa entre els homes inclou una violació de la veritat i de l'amor. Superar la culpa és cosa central en l'existència humana; tota la història de la religió gira entorn d'aquesta qüestió.

L'ofensa provoca venjança, i d'aquesta manera es forma tota una cadena d'ofenses que fa créixer el dany de la culpa, el fa progressivament més inevitable. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El tema del perdó passa d'un cap a l'altre de l'Evangeli. I finalment, a la creu, sentim la pregària de Jesús: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va po-

der crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons de tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. I si cada dia hem de reconèixer que les nostres forces no basten i que nosaltres mateixos també cada dia ens fem culpables, també ens consola saber que ell acull la nostra pregària en el seu amor i que per ell i en ell vindrà la salvació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

30 años de misionero-médico en África

Se cumplen los diez años de la muerte del intelectual, médico-neumólogo y hermano de San Juan de Dios barcelonés Dr. Ricardo Botifoll Riu. Formó parte del equipo médico que atendía a los obispos en el Aula durante el Concilio Vaticano II. Después fundó y dirigió, durante 30 años, el Hospital de San Juan de Dios en Lunsar, Sierra Leona (África).

Padeció una dermatitis oncológica en las manos causada por los rayos Röntgen (o X). Él decía: «He hecho miles de radioscopias. A veces no me he protegido las manos.» Trataron de injertarle su propia piel, pero tuvieron que amputarle tres dedos de la mano derecha y posteriormente padeció otras amputaciones en ambas manos.

En una carta a su hermana Carmen, decía: «Todo está previsto y aceptado. ¿Para qué sirven los dedos si no es para darlos? Si de cada mil radioscopias sólo una hubiera servido para salvar una vida, ¿no valía la pena haber perdido mis dedos?»

Otro hecho: «Un día tuvo dos urgencias muy graves. Necesitaban sangre para la segunda operación, pero no la había. Acabó la primera intervención. Se estiró en la camilla y pidió que le extrajeran su sangre. De inmediato mandó que prepararan la segunda urgencia. Mientras transfundían la sangre que le habían extraído, operaba quirúrgicamente al paciente.»

Escribió para *Tribuna Médica*: «He venido por obediencia y por una irreprimible vocación de caridad.» ¡Es una manera admirable de evangelizar!

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge III d'Advent. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. Dilluns. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinià); beat Joan Marinonio, prev. teatí.

13. Dimarts. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otilia, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. Dimecres. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants

Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant Diòscor, noi mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. Dijous. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Silvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. Divendres. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Trepmp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. Dissabte. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llàtzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

EDUCAR

¿Por qué es tan difícil imponer disciplina?

Vaya por delante que cuando los que nos dedicamos a asuntos relacionados con la familia decimos que los niños necesitan pautas, normas, reglas o hábitos no lo hacemos con ánimo de anularlos o tenerlos controlados, sino todo lo contrario.

Todos estaremos de acuerdo en que los principios democráticos deben entrar en las familias y en las escuelas. Pero de aquí a pasarnos al extremo de permitir la máxima tolerancia a los hijos, de que todo lo que hagan sea relativo, de practicar a ultranza el *dejar hacer*... ¡hay un buen trecho!

El problema estriba en que quienes predicamos el retorno a las figuras de autoridad en la familia; que los hijos tienen que aprender a cumplir con sus obligaciones o que los padres desde la familia deben fomentar sus virtudes y la adquisición de valores positivos, vamos contracorriente.

¿Por qué resulta tan difícil imponer disciplina a los menores de hoy día? Sencillamente, porque el niño actual tiene ciertas *ventajas* que lo convierten más o menos en *intocable*.

Las resumo: el niño es un bien escaso, pues tenemos la natalidad más baja de la historia; el escaso tiempo de dedicación de los padres a sus hijos es canjeado por caprichos materiales; los niños tienen un mayor contacto con los abuelos, con el personal doméstico y con canguros, que acostumbran a ser más laxos y condescendientes (en términos educativos); los padres son de mayor edad, porque se han casado más tarde y, en consecuencia, tienen un mayor poder adquisitivo, por lo cual pueden colmar todos los caprichos del hijo. También abundan los padres separados, dotados de un sentimiento de culpa que les hace ceder a cualquier demanda del hijo.

Dr. Paulino Castells
(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

PILAR MALLA

Ajudar persones

El Centre Català de Solidaritat és una Fundació privada promoguda l'any 1991 per totes les Càritas de Catalunya i la Conferència Episcopal Tarraconense com a cristallització de la seva voluntat de poder donar una resposta a les persones amb drogodependència. L'any 2010 va atendre 577 persones en els diversos serveis de Barcelona, Lleida, Tàrrrega i Balaguer. Hi treballen 47 persones i 70 voluntaris. La Pilar Malla n'és la vicepresidenta.

Quin servei ofereix el CECAS?

Cada any, des del CECAS, s'atenen més de 500 persones amb problemes de drogodependència a l'alcohol i altres drogues, amb especial sensibilitat per les més vulnerables. L'àmbit d'acció és Catalunya i es compta amb diversos serveis ambulatoris i residencials des dels quals es generen espais per tal de poder-les atendre, acompanyar i tractar educativament i terapèutica.

Quina paraula reben els drogoaddictes, des de la fe, per part vostra?

Des de la Fundació s'atén les persones tenint en compte la seva realitat, potencialitats i capacitats, centrant-nos en la persona. L'entrega i dedicació de tot l'equip humà terapèutic és un exemple i un suport per als usuaris. A més, tenim la sort de poder comptar amb un equip de voluntaris que aporta, amb molta estima i dedicació, el seu temps, el seu suport i el seu testimoni de vida i de fe. Les situacions doloroses viscudes entre tots són també un motiu per parlar i per manifestar la fe en Déu que estima.

El treball que fa, com l'ajuda a evolucionar en la fe?

La fe en Jesucrist és el motor de tota la vida, impregna tot el que faig, tot el que sóc: dóna coherència al que un fa i és. En particular, impregna també la tasca de suport a aquest col·lectiu, a l'entitat. El tracte amb les persones que tenen dificultats és un lloc privilegiat des d'on viure la fe, ja que cada vegada que et poses davant d'una persona és un repte: intentes establir un diàleg per ajudar-la en el que puguis per tal de construir el millor d'ell mateix, amb el convenciment que cada persona és única i irrepetible.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Meditació de Nadal, a càrrec del bisbe auxiliar Mons. Sebastià Taltavull. Dissabte 17 des. (10-13 h), a l'auditori del Centre Edith Stein (c/ València 244, 4t). Entrada lliure. Cal inscripció prèvia a: docencia@dpuniversitaria.org.

Actes acadèmics a la FTC. La Facultat de Teologia de Catalunya celebra el 15 de desembre al matí una Jornada acadèmica sota el títol «L'Esperit Sant, que és Senyor i dona la vida», que estarà presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe. A les diferents sessions, que tindran lloc a l'Aula Magna, hi haurà ponències del Dr. Cebrià Pifarré, el Dr. Jaume Fontbona i del Dr. Dario Vitali, de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Aquell mateix dia, al vespre, l'arquebisbe Joseph W. Tobin, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, farà la conferència «La vida religiosa avui: esperança en temps difícils», en un acte organitzat conjuntament amb la Unió de Religiosos de Catalunya amb motiu del 15è aniversari de la *Vita Consecrata*.

Tallers d'oració amb Francesc i Clara. «Marxeu segurs, joiosos i alegres pel camí de les benaurances». Recés d'Advent, dimarts 13 des. (19.30 h) a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció (pl. Universitat 2, Bcn).

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293). Diumenge 11 des. (18 h), concert solidari pels menjadors infantils de Cali a càrrec de Gustavo Llull. Obres clàssiques de diversos compositors.

«Els dilluns dels Drets Humans». Tema: «La crisi del deute al Nord: què fem davant dels poders financers?» 12 des. (19 h), a l'auditori de Cristianisme i Justícia (Roger de Llúria, 13).

Estació d'enllaç. Sopem des de la diversitat a la Llum de la Pau: «Pregària amb la Llum de la Pau, sopar intercultural de Nadal». Divendres 16 des. (21.30 h), a l'església de Sant Agustí (pl. St. Agustí, 2) i l'Escola Els Àngels-Vedrunes (pl. dels Àngels, 3). Organitza: Delegació Pastoral de Joventut (t. 934 121 551).

Jornada d'animadors de joves. Com evangelitzar els joves? De la JMJ a la Missió Metròpolis. Dissabte 17 des. al Seminari Conciliar de Barcelona. Organitza: Delegació Pastoral de Joventut (t. 934 121 551).

Pompeia-Grups (Riera de Sant Miquel 1 bis, t. 932 174 108). Representació dels Pastorets, diumenge 18 des. (18 h).

Presentació del llibre Herbes remeieres, de fra Valentí Serra de Manresa. Dimarts 13 des. (19.30 h), al convent dels Caputxins de Sarrià.

Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura (ACAT). Pregària per commemorar l'aniversari de la Declaració dels Drets Humans, perquè aquests siguin respectats arreu del món. Dilluns 12 des. (19.15 h), a la capella del convent de les Germanes Franciscanes (c/ Llorer, 11).

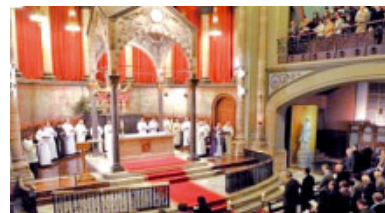
Tallers d'Oració i Vida (mètode P. Larranaga). Sessió de perseverança, prèvia al Nadal: «Aprendre a pregar per aprendre a viure». Diumenge 18 des. (17.30 h), a les Missioneres del Santíssim Sacrament i M. Immaculada (c/ Aribau, 290). Informació: t. 934 586 678).

Música a Gràcia. Oratori de Sant Felip Nerí (c/ Sol, 8), diumenge 11 des. (17 h),

projecció comentada del DVD de la primera part de l'*Oratori de Nadal*, de Johann Sebastian Bach. Pquia. Santa Maria de Gràcia (c/ St. Pere Màrtir, 5), dimarts 13 (20.30 h), *Missa de Rèquiem* de Mozart.

IV Concurs de pessebres i de nades. La Parròquia de la Puríssima Concepció organitza un concurs de pessebres. També organitza un concurs de nades, dilluns 19 des. (19.30 h). Podeu demanar les bases d'ambdós concursos, oberts a tota mena de persones i entitats, a: t. 934 576 552.

BREUS

Trasllat de les restes del servent de Déu José María Hernández Garnica. El divendres 11 de novembre, el Dr. Lluís Martínez Sistach presidí la inhumació perpètua a l'església de Santa Maria de Montalegre de les despulles del servent de Déu Josep M. Hernández Garnica, un

dels tres primers fidels de l'Opus Dei ordenats sacerdots, que actualment està en procés de canonització. A l'acte assistiren nombrosos fidels i familiars que omplien a vessar l'església.

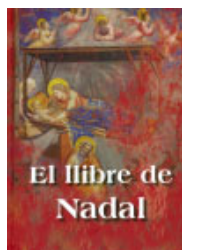
Els jesuïtes de l'apostolat social es pronuncien davant la situació de crisi prolongada. El 16 de novembre es presentà a Barcelona el document «Crisi prolongada, solidaritat reforçada», de l'apostolat social dels jesuïtes. El text demana reforçar les polítiques socials per millorar la protecció social, la cooperació internacional i la integració de la immigració. També reclama una política fiscal més justa. Els principis que motiven el text «contenen el segell clar d'una proposta evangèlica», destacà el jesuïta Josep Miralles. Es pot consultar al web: www.jesuites.net.

CURSETS

Seminari «Els pobres: rostre de Jesucrist». La tradició cristiana reservava la denominació *vicaris de Crist* principalment per als pobres. Amb J. I. González Faus, sj, es llegirà el llibre *Vicaris de Crist. Los pobres en la teología y espiritualidad cristianas*. Dies: 15 des. 12, 19 i 26 gen. 2 i 9 feb. (19.30-21.15 h), a c/ Roger de Llúria, 13. Info. i inscrip. t. 933 172 338 i info@fespinal.com.

LLIBRES

El llibre de Nadal. Preparat per Josep Lligadas, aquest llibre de 44 pàgines és un comentari a la festa de Nadal amb textos en prosa i en vers de diversos autors de casa nostra com Joan Maragall, Joan Salvat-Papasseit, Josep M. de Sagarra, Salvador Espriu, Carles Riba i J.V. Foix. Editat pel CPL de Barcelona.

PALABRA Y VIDA

Importancia de la fiesta del domingo

Cada año iniciamos el año litúrgico con el tiempo de Adviento, que nos prepara para el advenimiento de Cristo en la celebración de la Navidad. El Concilio Vaticano II dice que «la santa madre Iglesia considera que es un deber para ella celebrar la obra de salvación de su Esposo divino con un recuerdo sagrado, en días determinados a lo largo del año».

El *Catecismo de la Iglesia católica* destaca la centralidad del misterio de Cristo como realidad básica de toda celebración litúrgica. Esta centralidad de Cristo es vivida por la comunidad cristiana sobre todo el domingo, llamado con toda razón *el día del Señor*, y en la celebración de la eucaristía dominical. La fiesta del domingo es un punto irrenunciable para la Iglesia.

«La Iglesia —se afirma en el *Catecismo*—, siguiendo una tradición apostólica que tiene su origen en el mismo día de la Resurrección de Cristo, celebra el misterio pascual cada ocho días. El domingo es el día por excelencia de la celebración litúrgica, en el que los fieles se reúnen para que, escuchando la Palabra de Dios y participando en la eucaristía, recuerden la Pasión, la Resurrección y la Gloria del Señor Jesús, y de todo ello den gracias a Dios.»

Conviene mucho recordar la importancia para los cristianos de la fiesta del domingo. Ante la crisis ac-

tual se habla de la necesidad de garantizar la competitividad y reactivar la productividad. Y una de las posibles medidas sugeridas consiste en reformar las disposiciones sobre el descanso dominical, ampliando las normas para trabajar, por ejemplo en el comercio.

En este aspecto, hemos de advertir una vez más que se corre el peligro de erosionar todavía más la institución del domingo y que probablemente hay otras medidas más adecuadas para poder superar la crisis actual.

Es razonable que necesidades familiares o exigencias de utilidad pública —pensamos en los servicios públicos imprescindibles— puedan eximir legítimamente del reposo dominical. Pero han de ser casos excepcionales e, incluso en estos casos, es muy necesario que se garantice el derecho al descanso en otro día de la semana.

La incidencia negativa de la falta del reposo dominical, en especial sobre la familia, aconseja que se evite un proceso que comporte una total liberación de los horarios comerciales. La razón está en que el matrimonio y la familia son instituciones básicas para el bien de las personas y de la misma sociedad, y requieren que los esposos y los hijos puedan es-

tar juntos. Por ello la Constitución española «asegura la protección social, económica y jurídica de la familia».

La familia necesita de determinadas condiciones para formarse y, sobre todo, para estabilizarse en términos positivos. Una de estas condiciones es el tiempo. Los miembros de la familia precisan del tiempo suficiente para convivir y crecer en el amor y la ayuda mutua.

Nuestra sociedad conoce muy bien cuánta importancia tiene el tiempo —y en especial el que llamamos *tiempo libre*— para construir la relación interpersonal que da sentido a la familia.

Por estos motivos, es siempre bueno no olvidar el gran valor que el descanso dominical tiene para la institución familiar. Y conviene que los cristianos sean conscientes de esto y actúen en consecuencia, según las posibilidades de cada uno. Como también consta en el *Catecismo de la Iglesia católica*, «dentro del respeto a la libertad religiosa y al bien común, los cristianos tienen el deber de procurar que los domingos y fiestas de guardar de la Iglesia sean reconocidos como días de fiesta legales».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona